

Péczeli József meséi

TARTALOM

- I. Egy pár papagály kalitkában.
- II. Oroszlán, légy, pók.
- III. Két hű barát.
- IV. Vad koca és malacai.
- V. Pulyka és csirkéi.
- VI. Bagoly, héja.
- VII. Szarvas és borjai.
- VIII. Szarkák és szajkó.
- IX Utas, makk, tök.
- X. Jobbágy, halál.
- XI. Méhek, herék.
- XII. Sas, macska, vaddisznó.
- XIII. Juhász, számár.
- XIV. Ember, vízikígyó.
- XV. Cserfa, nádszál.
- XVI. Sas, teknősbéka.
- XVII. Vadász, szűcs, medve.
- XVIII. Juhász, bakok, juhok.
- XIX. Majom s vadak.
- XX. Róka, farkas.
- XXI. A rák, s a leánya.
- XXII. Oroszlán s társai.
- XXIII. Egy szegény házaspár.
- XXIV. Szántóvető s fiai.
- XXV. Vadász, kopó.
- XXVI. A has és a tagok.
- XXVII. Vendégség, móriók.
- XXVIII. Favágó, Mercurius.
- XXIX. Pap, s napszámosok.
- XXX. Nyúl, taksás, vadász.
- XXXI. Nyúl, békák.
- XXXII. Vén legény, vén és ifjú asszony.
- XXXIII. Ló, ember, vaddisznó.
- XXXIV. Kutya, árnyék.
- XXXV. Farkas, kutya.
- XXXVI. Jupiter és minden állatok.
- XXXVII. Galamb, hangya.
- XXXVIII. Nyúl, veréb, ölyv.
- XXXIX. Bikák és békák.
- XL. Légy, hangya.
- XLI. Nap s békák.
- XLII. Bárány, farkas.
- XLIII. Békák, gólya.

XLIV. Oroszlán, egér.
XLV. Béka, sőre.
XLVI. Hegy, egér.
XLVII. Fiú, leány.
XLVIII. Farkas, gólya.
XLIX. Kígyó, reszelő.
L. Utazó és holt ember.
LI. Tengeri hajós, vad népek.
LII. Vadász, őz.
LIII. Hím és nőtény galamb.
LIV. Patkány, béka, gém.
LV. Király és kapás.

Mesék.

I.
Egy pár papagály kalitkában.

A több madarak közt, kik hű barátságban
Élnek hím s nőtény közt kötött házasságban,
Bámulásra méltók a kis papagályok,
S lehetnek a hites személyek példájok.
Mert nem csak mihelyest társaságba állnak
Egy észszel s erővel fészkecskét csinálnak,
Nem csak tojásukat aztán sorra ülik,
Szerelmök gyümölcsit míg lassan kiszülik,
S híven hordnak nékik vizet s fű magokat,
Míg szárnyokra kelvén tarthatják magokat;
Hanem ha fájdalmat, vagy bűt egyik érez,
A másiknak szíve érte szörnyen vérez,
Sőt kínjai közt az, ha meghalni talál,
Bús nyögésit ennek végzi csak a halál...
Egy bölcsnek volt egy pár ilyen papagálya,
Ki mindennap gondos szemmél nézett rája.
Azt a gyors készséget csudálni nem győzte,
Melylyel egyik a más kedvét megelőzte,
Képzelte, de le nem tudta írni szókkal
Azt, a mit suttognak sok víg s nyájas csókkal.
Sokára a hímnek történt betegsége,
S párja nyögésinek nem volt szeri s vége,

Be nem húnyta egész éjjel is szemeit,
Sorra ápolgatta lankadt tetemeit,
Pehelyt hordott alá, s százszor egy órába
Vizet, vagy magot tett elalélt orrába.
Sőt egészségétől magát megfosztani
Kész volt; ha lehetne vele megosztani:
De semmit nem használt minden esdekléssel,
Mert holtát jelenti hörgő pihegéssel.
Látván a bölcs, hogy már magát elereszté,
Nem mozdítja lábát, szemét elmereszté,
Kivette mellőle, s hirtelen két felől
Két síma tűkört tett a kalitkán belől,
Hogy maga képével csalja meg bús párját,
S szárazsza meg méltó könye özön árját,
Vagy két nap hogy társa vele van, azt vélte,
Mikor a tükörben formáját szemlélte
S már oszlott mord köde bánatos szívének,
De majd kételkedve hívén két szemének,
Mint máskor kedvesét csókolni akarta,
S hogy ebben a tükör köztök gátot tartá,
Víg öröme fénye hirtelen elszéledt,
S beforrt sebe kínja kétszeresen éledt.
Eltűnt kedves társát mind addig zokogta,
Míg halálos álom szemeit befogta...
Boldog párok! kik ily szűz hűségben élnek,
Szíven szívet, kedven örömet cserélnek,
Fulánkjától a bajt, s fájdalmat megfosztják,
Mikor négy vállakra egyformán elosztják.
Új gyönyörűséggel foly minden órájuk,
Még a komor bánat, s bú is nevet rájuk.